

*I glanced at her and took my glasses off —
they were still singing.*

They buzzed

like a locust on the coffee table

and then ceased.

Her voice belled forth,

and the sunlight bent.

I felt the ceiling arch,

and knew that nails up there took a new grip on whatever they touched.

"I am your own way of looking at things," she said.

"When you allow me to live with you,

every glance at the world around you will be a sort of salvation."

And I took her hand."

Willam Stafford, "When I Met My Muse"

Jeg kiggede på hende og tog mine briller af

De sang stadig

De vibrerede som en græshoppe på et kaffebord

For så at komme til stilhed

Hendes stemme klang

og sollyset bøjede sig

Jeg mærkede loftet hæve sig,

Og vidste at sømmene deroppe fandt et nyt fæste i hvad de nu rørte ved.

"Jeg er din egen måde at se tingede på" sagde hun

"Når du giver mig lov til at leve sammen med dig

Vil hvert kig på verden omkring dig være en slags frelse"

Og jeg tog hendes hånd